

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 144. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519410224/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

skjøndt alle disse Ejendomme have tilbørt mine Forfædre igjennem flere Aarhundreder."

"Jeg var eneste Barn, tilkommende Herre af Rougemont, hvortil dengang hørte trende folkerige Landsbyer. Min Moder var død, før jeg kjendte hende, og min Fader forblevet Enkemand; han kunde ikke aisee mig, og derfor blev jeg hjenne til mit sextende Aar underviist i Sprog, Mathematik, Tegning og alle legemlige Færdigheder. Haugen var min Legeplads, og Skovriderens Datter *Annette* min eneste Legecammerat. Hendes Fæder boede i hiint lille Huus udenfor Haugen. Dengang laa det ved Indgangen til en Dyrehauge, som strakte sig lige til Skoven; men Dyrehaugen er forlængst tilintetgjort: Indhægningen er nedrevet, Træerne fældede, og nu seer De kun Enge og Kornagre, hvor det fordmum vrimelede af store Dyr."

"Haugens Grændser – om hvilke det heed: hertil skal Du komme og ikke videre! – vare betegnede med en tæt Hække, og udenfor en temmelig dyb og bred Vandgrøvt. Engang stod jeg her, som halvvox-en Dreng, og adskilte de tætbøvede Grene med mine Hænder, for dog i det mindste at se mig om i Verden. Paa den anden Side sad *Annette* – fire Aar yngre end jeg – og flettede en Blomsterkrands. Jeg raabte til hende – hun svarte – og snart var en Samtale i Gang. Den endtes med, at jeg bad om Krandsen: hun kastede den til mig over Hækken. Jeg satte den paa mit Hoved, og gik ind med Hatten i Haanden. Næste Dag paa samme Tid var jeg atter ved Hækken – *Annette* paa Engen ligeoverfor. Vi snakkede endnu længere sammen, og gjorde ved Adskillelsen den Aftale, saaledes hver Dag at mødes. Et Par Uger fortsattes disse Stevnmøder. Jeg plukkede af Haugens skjønneste Blomster, og kastede dem over til hende; hun sendte mig dem tilbage i Krandsen. „Kom over til mig!“ sagde hun en Dag. „Jeg maa ikke,“ svarte jeg; „men kom Du til mig!“ „Jeg kan ikke,“ sagde hun, „Grøvten er altfor bred.“ Jeg banede mig en Vej under Hækken, og saae at hun havde Ret. Fivad var her at gjøre? Jeg grundede forgjæves den hele Dag – om Natten udfandt jeg det: en Fjæl maatte lægges over Grøvten. I Gartnerhuset fandt jeg een, slæbte den hen til Stedet, og fik den med *Annettes* Hjælp lagt over det Vand, som adskilte os. Jeg traadte ud, rakte hende Haanden, og snart stod hun hos mig inde i Haugen. Hvilken Glæde! op ad een Gang og ned ad en anden, fra Løvhytte til Løvhytte, fra Blomst til Blomst! Med Skjørtet fuld satte hun sig paa en Græsbank, og bandt – jeg plukkede

Stakkels Louis!

Kirsebær, og puttede hende i Munden. – Tilgiv mig, min Herre! at jeg opholder Dem saalænge med Begivenheder, som maaske kun interessere mig selv; men De vil undskyldte mig, naar jeg siger Dem: at min Kone – det er den lille *Annette*. Her er det Sted, hvor jeg lagde Fjælen over Grøvten; netop der krøb vi under Hækken; af hiint store Kirsebærtræ – det var dengang kun lille – plukkede jeg Bær til hende; og derunder var den Græsbænk, hvor min Fader førstegang traf os. „Hvem er Du?“ sagde han. „Jeg er *Annette*,” svarede hun, og blev ved sit Arbejde. Glutten behagede ham; han tillod mig at lege med hende et Par Timer hver Dag.”

„Vi legede sammen i sex Aar; vi arbejdede ogsaa: hun lærte mig at binde Blomsterne – jeg lærte hende at tegne dem. Min Fader fattede saadan Yndest for den Lille, at han lod hende tage Deel i mange af mine Underviisninger – saameget heller som jeg i hendes Nærværelse viste mig langt flittigere, end naar jeg var ene. Saaledes lærte hun Fransk, Italiensk, at skrive, tegne og spille paa Guitar – langt mere end en Skovriders Datter dertid havde godt af at vide. Uden denne Revolution, som rystede hele Verden, skulde en saadan Opdragelse have været hendes Ulykke.”

„Jeg gik i mit syttende Aar – jeg maatte ikke længere være Barn. Jeg skulde træde i mine Forfædres Spor paa Ærens Vej; jeg skulde løfte deres Sværd for min Konge. Siden Slaget ved *Minden*, hvorfra min Fader hjembragte en stiv Arm, havde han ophængt det paa *Charosternes* uplettede Skjold. Nu rakte han mig det mod de Ord: for din Konge, dit Land og din Ære!”

„Jeg kom til *Brienne*, og var i tvende Aar Cammerat med et Menneske, der siden satte Bourbonnernes Krone paa sit Hoved. Jeg gik derudfra som Lieutenant ved et Cuirasseeregiment, der ikke havde Andet at bestille, end at ride fra een Garnison til en anden. Saaledes henranåt syv Aar af mit Liv, om hvilke jeg ikke kan fortælle Dem Andet, end at jeg hver Maaned regelmæssig skrev til min Fader, tænkte tit paa *Rougemont*, og stundom paa *Annette*; deelte min Tid mellem Exercits og Læsning; deelte Pung, men ikke Udsvævelser med mine Cammerater.”

„Efter otte Aars Fraværelse gjensaae jeg mit Fødested. Regimentet var da forlagt til *Rouen*, og jeg erholdt fire Ugers Permission. Hvem skulde jeg her først møde, uden *Annette*? Hun var paa Slottet som Gouvernante for to forældreløse Niecer, som min Fader havde taget